

Μια μεγάλη χρονιά για τον Ιμαλαϊσμό

Κείμενο: ΑΛ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Φώτο: Περιοδικά «Climb», «Vertical»

Μια μεγάλη χρονιά για τον Ιμαλαϊσμό, το 2009. Όλη η δράση επικεντρώθηκε στις κορυφές των 6000 μέτρων και 7000 μέτρων και είχε να κάνει με προσπάθειες, που έγιναν σε γνήσιο αλπικό στυλ. Στο Cho Oyu, ο Denis Urbko, έκλεισε την προσπάθειά του στις 14 ψηλότερες κορυφές του πλανήτη, προσθέτοντας μια νέα όμορφη διαδρομή (τι φινάλε) στη Νότια ορθοπλαγιά. Οι υπόλοιπες διαδρομές, ήταν όλες εκλεκτές και διεκδικούν, η κάθε μια, μια θέση στη λίστα με τις καλύτερες γραμμές, που έχουν ανοιχτεί ποτέ στη μεγαλύτερη οροσειρά του κόσμου. Kwangde Shar, Annapurna South, Jobo Rinjang, Gongga Est, Xeluan Feng, Nemjung, Bagirathi 2, Jasemba, Siguniang, Chang Himal και Pobeda. Όλες αυτές ανήκουν στην ίδια κατηγορία, με τη διαδρομή που άνοιξε στο περίφημο Golden Pillar του Srantik, πριν 22 χρόνια, ο μεγάλος Mick Fowler (με τον Victor Saunders) μια διαδρομή που επίσης επανέλαβαν με ζηλευτό στυλ, η ομάδα των διάσημων Γαπωνέζων Giri-Giri Boys, επιβεβαιώνοντας την αξία της διαδρομής σαν μία από τις σοβαρότερες και ομορφότερες, που έχουν ανοιχτεί ποτέ στα βουνά του πλανήτη, μια διαδρομή που καλύπτει 2000 μέτρα υψομετρικής και καταλήγει λίγο πάνω από τα 7000 μέτρα. Στο Everest, όχι μακριά από την πολυσύχναστη κλασική διαδρομή, ο διάσημος

Κορεάτης Mr. Park, άνοιξε μια νέα διαδρομή στη Νοτιοδυτική ορθοπλαγιά, μια διαδρομή που κανονικά θα ήταν η είδηση της χρονιάς, αν δεν χρησιμοποιούσε τακτικές από το παρελθόν (σταθερά σχοινιά- ενδιάμεσα camp-οξυγόνο). Μέσα στο 2009, τέσσερις ορειβάτες ολοκλήρωσαν το Grand Slam, φτάνοντας τον αριθμό των ανθρώπων που το έχουν καταφέρει, στους 18! Πότε θα σταματήσουμε να μετράμε, θα πρέπει κάποτε να στρέψουμε την προσοχή μας, στην ποιότητα των διαδρομών που σκαφαλώνουμε. Τα πρώτα μέλη της λίστας με τις 14 θάρες κορυφές, ήταν ορειβάτες όπως ο Messner, ο Kukuczka και ο Loretan, οι οποίοι τα κατάφεραν σε εξαιρετο αλπικό στυλ, από νέες διαδρομές και με μια διάθεση να εξερευνηθούν τα απροσδιόριστα όρια των ανθρώπινων δυνατοτήτων στον αλπινισμό. Σήμερα οι επίδοξοι διεκδικητές του τίτλου, περιορίζονται στη στείρα επανάληψη των κλασικών γραμμών, με όλα τα παρελκόμενα (κλασικό στυλ των μεγάλων ή εμπορικών αποστολών). Γι' αυτό και η επιτυχία των τεσσάρων αυτών ορειβατών φέτος, μοιάζει με ένα πιάτο ξαναζεσταμένου φαγητού, μπροστά στην εμβέλεια των διαδρομών που σκαφαλώθηκαν στις χαμηλότερες κορυφές, από νέους ορειβάτες με όραμα και την υπόσχεση να πάνε τα πράγματα ένα μεγάλο βήμα εμπρός.

O Yannick Graziani στη Νότια ορθοπλαγιά του Nemjung

Η Direttissima των Γαπωνέζων στο Eiger... ελευθερώνεται

O Robert Jasper σκαφαλώνοντας ελεύθερα σε ένα από τα σκληρότερα τμήματα της Rote Fluh.

Σάραντα χρόνια μετά την πρώτη ανάβαση, η περίφημη direttissima των Γαπωνέζων, στη μυθική Βορεινή ορθοπλαγιά του Eiger, είδε την πρώτη ελεύθερη εκτέλεσή της. Με δυσκολίες που αγγίζουν το F8a και M5, δυσκολία στην ασφάλιση και με συνεχώς πιθανό τον κίνδυνο των λιθοπτώσεων, η διαδρομή μοιάζει και είναι, σύμφωνα με τη γνώμη των περισσότερων, η πλέον απαιτητική διαδρομή στη Βόρεια.

Πάνε 6 χρόνια, από την εποχή που ο γνωστός μας Γερμανός, Robert Jasper, είχε καταληφθεί από την εμμονή να ελευθερώσει την ιστορική και σκληρή αυτή διαδρομή. Ο Jasper ένωσε τις δυνάμεις του, με ένα από τα λαμπρά ονόματα της Ελβετικής νέας γενιάς υπεραλπινιστών (και δεν είναι λίγοι αυτοί- Steck-Siegrist- Anthamatten), τον Roger Schali και κάπου στο τέλος του καλοκαιριού, επιτέθηκαν στην ορθοπλαγιά

για το δύσκολο εγχείρημα. Αφήνοντας την κλασική γραμμή του 1938, βρέθηκαν στη βάση της Rote Fluh, ακολουθώντας για 200 μέτρα σε αρνητικό βράχο, τα «αρχαία» και σκουριασμένα βύσματα των Γαπωνέζων. Ο Jasper ανέλαβε και κατάφερε με την τρίτη προσπάθεια τη σκληρότερη σχοινιά, με υγρές συνθήκες. Στη συνέχεια ο καιρός τους σταμάτησε για λίγο και την τρίτη πλέον μέρα, συνέχισαν την προσπάθειά τους, όχι χωρίς απρόοπτα, καθώς ο Jasper δέχτηκε στο κράνος μια πέτρα σε μέγεθος γροθιάς. Οι δυσκολίες ήταν και πάλι συνεχείς (7b σε υγρό βράχο), πριν τελειώσουν με τα πολύ δύσκολα και βγουν σε πιο κλασικό αλπικό τεραίν. Λίγο πριν το icefield της κορυφής, «συνάντησαν» και το παγωμένο, εγκαταλειμμένο σακίδιο του Jeff Lowe, από το άνοιγμα της Metanoia, το 1991. Στην κορυφή πια και οι δύο άνδρες, ένιωσαν ότι η διαδρομή που μόλις είχαν καταφέρει, ήταν μια από τις σημαντικότερες στην καριέρα τους. Η Japanese direttissima (UIAA VI και A2/A3) ανοίχτηκε στη διάρκεια ενός ολόκληρου μήνα, το 1969, από 5 άνδρες και μια γυναίκα, που κουβάλησαν 1000 κιλά εξοπλισμού, τοποθέτησαν 250 βύσματα και άφησαν 1300 μέτρα σταθερού σχοινιού πάνω στην ορθοπλαγιά. Η ανάβασή τους, ήταν ένα τεστ του εξοπλισμού, που θα μετέφεραν μαζί τους σε άλλες πιο δύσκολες γραμμές, που σκόπευαν να ανοίξουν στο Karakoram. Για τη βορεινή του Eiger όμως, ήταν μόλις η τρίτη διαδρομή που ανοιγόταν, από το 1938 και το επίτευγμα του Heckmaier και της παρέας του.

Τίτλοι τέλους για τον Joe Simpson

Το έπος της Siula Grande, 25 χρόνια πριν, είναι αρκετό από μόνο του, για να δώσει στη μορφή του Joe Simpson, μια μυθική υπόσταση. Βγαίνοντας ζωντανός σωματικά και ψυχικά, από αυτή τη δοκιμασία, συνέχισε να «εξερευνά» άλλοτε γράφοντας και άλλοτε σκαρφαλώνοντας, τα μεγάλα βουνά του πλανήτη, πράγμα που τον κατέταξε στους σημαντικούς Βρετανούς αλπινιστές των τελευταίων χρόνων. Μια νέα περιπέτεια στο Pachermo το 1991 και ένας σακατεμένος αστάγαλος από τότε, είχαν σαν αποτέλεσμα την απουσία του από το αλπικό σκαρφάλωμα υψομέτρου, για 13 ολόκληρα χρόνια. Το φθινόπωρο όμως που μόλις πέρασε, ο Simpson αποφάσισε να αποχαιρέτησε το σκληρό κόσμο της αλπικής αναρρίχησης, με στυλ και μια σπουδαία τελευταία ανάβαση. Το άνοιγμα μιας νέας διαδρομής, σε αλπικό στυλ, χωρίς υποστήριξη και σόλο, είναι ένας καλός τρόπος για να αποχαιρέτησεις τα όπλα. Αυτή τη φορά όλα πήγαν καλά και ο Simpson, έγραψε τον επιλογο που επιθυμούσε, με μια νέα διαδρομή στην «αυστηρή» Νότια ορθοπλαγιά του Mera Peak (6476 μ). Η σοβαρότητα

της διαδρομής την κατατάσσει στην κατηγορία του ED, αν και οι τεχνικές δυσκολίες της, είναι εφάμιλλες με τη διαδρομή Major της Brenva (Mont Blanc). Δύο επιστήθιοι φίλοι του Simpson, που δεν ζουν πια, ο Mal Duff και ο Ian Tattersall, είχαν σκαρφαλώσει στην ίδια ορθοπλαγιά 23 χρόνια πριν, έδωσαν το όνομα της διαδρομής (Duff- Tattersall Memorial Route). Το να σκαρφαλώνεις μια νέα δύσκολη διαδρομή, σε αυτό το επίπεδο, είναι πρόκληση για κάθε αλπινιστή, πόσο μάλλον για τον πολύπαθο Simpson, που έγινε 50 ετών τον Αύγουστο. Αυτό βέβαια απλά επιβεβαιώνει το κράμα του Joe. Δηλαδή ένα άνδρα με ξεχωριστό κίνητρο, αποφασιστικότητα και ιδιαίτερο αναρχητικό ταλέντο.

Πάνω. Η Νότια ορθοπλαγιά του Mera Peak.

Κάτω. Ο μεγάλος Βρετανός ορειβάτης Joe Simpson (δεξιά).

Tomaz Humar (1969- 2009)

Ο Σλοβένος αλπινιστής Tomaz Humar, ήταν γνωστός για τις «one way tickets» ρισκοκίνδυνες διαδρομές του, στις μεγάλες ορθοπλαγιές των Ιμαλαίων. Στις αρχές των 90s κυριάρχησε στην ορειβατική σκηνή, με διαδρομές όπως η Νοτιοδυτική του Ama Dablam, η Δυτική του Nuptse, η εξωπραγματική μοναχική στη Νότια του Dhaulagiri και άλλες, συχνά με σχοινοσυντρόφους, ιερά τέρατα της Σλοβενικής Ορειβασίας, όπως ο Janez Jeglic και ο Vanja Furlan. Βιώνοντας το χαμό πολλών από τους συντρόφους του, στα βουνά, αφοσιώθηκε στις σόλο προσπάθειες. Στη Rural face του Nanga Parbat, στάθηκε τυχερός, όταν διεσώθηκε σχεδόν μισοπεθαμένος, από το ελικόπτερο της διάσωσης, αφού προηγουμένως είχε επιβιώσει για 5 μέρες στα όρια, μέσα σε φοβερή κακοκαιρία. Ίσως πίστευε, κάποιες φορές, πως κάποιος ή κάτι ανώτερο, τον προστατεύει, αναγκάζοντας το συμπατριώτη του, Marko Prezelj, να δηλώσει. «Αν πιστεύει πραγματικά, ότι

τον προστατεύουν πνεύματα και αν συνεχίσει να σκαρφαλώνει έτσι, σύντομα θα συναντήσει αληθινά φαντάσματα ή θα συνεχίσει να έχει με το μέρος του, τη φοβερή του τύχη». Δυστυχώς η τελευταία τον εγκατέλειψε, στο τελευταίο του ταξίδι στα Ιμαλία, στην προσπάθειά του να ανοίξει μια νέα γραμμή στο απομονωμένο Langtang Himal (Nepal). Μετά από μια πτώση, τραυματισμένος, καθελώθηκε στα 5300 μέτρα και υπέκυψε στις κακοτυχίες και την κακοκαιρία, πριν το ελικόπτερο, που έφτασε τελικά, εντοπίσει το άψυχο παγωμένο σώμα του. Το τελευταίο μεγάλο του επίτευγμα, με το οποίο είχε αποκαταστήσει κάποιο μέρος από την αμφισβητούμενη αξιοπιστία του, στάθηκε τελικά να είναι το αψόγου στυλ σόλο του, στη Νότια της Annapurna. Το όνομά του πάντως, έρχεται να προστεθεί στην καταραμένη λίστα των κορυφαίων Σλοβένων Αλπινιστών, που χάθηκαν πρόωρα στα βουνά του κόσμου (Jeglic-Svetičic-Zaplotnik-Belak-Pockar- Petrik)

Ο Tomaz Humar σε μια από τις τελευταίες του φωτογραφίες.

F8b+ flash στα 52

Ο 52χρονος Stevie Haston συνεχίζει να μας εκπλήσει με εντυπωσιακό τρόπο, αυτή τη φορά «φλασάροντας» την Greenspit, τη φοβερή στέγη (αρνητική για 8 μέτρα) που πριν μερικά χρόνια είχε ελευθερώσει, ο ταλαντούχος Didier Berthod, με παραδοσιακή ασφάλιση. Η βαθμολογία της (8b+) και η ασφάλιση που απαιτεί, της έδωσαν τη φήμη της σκληρότερης ρωγμής της Ευρώπης. Το να «φλασάρει» ένας 50χρονος μια τέτοια διαδρομή, δείχνει σε όλους μας, ότι η σκληρή δουλειά και η διάρκεια σε

αυτό που αγαπάς, μπορούν πάντα να σε φέρουν στην κορυφή του σπορ, ακόμη και αν διανύεις την 5η δεκαετία της ζωής σου. Ο Stevie Haston πάντως δεν έδειξε να εντυπωσιάζεται και τόσο από την επίδοσή του. Ήμουν τυχερός, είπε καταλήγοντας, ο κόσμος ούτε άλλαξε, ούτε ταρακουνήθηκε εξαιτίας μου και απέχω ακόμη 2 βαθμούς από το σημερινό όριο της αναρρίχησης. Άρα έχω πολλή δουλειά μπροστά μου.

Ο Stevie Haston στην Greenspit (F8b+).

Οι αδελφοί Ρου ελευθερώνουν την Orbayu

Είναι η σκληρότερη, big wall, ελεύθερη αναρρίχηση στον κόσμο, ως τώρα:

Οι Βάσκοι Iker και Eneko Ρου, πιστεύουν ότι μπορεί και να είναι ακριβώς έτσι. Με τη σχοινιά crux να εκτιμάται στο 8c+/9a και άλλες 12 σκληρές σχοινιές, κατέχει γερά τη θέση της, στη Δυτική ορθοπλαγιά του Naranjo de Bulnes και είναι σίγουρα δυσκολότερη από τη διαδρομή του Alex Huber στη Cima Ovest, όπως και από αρκετές άλλες σκληρές γραμμές στην El Capitan. Σίγουρα δεν είναι όμως το ίδιο διαρκής και απαιτητική, όπως οι Magic Mushroom (28 σχοινιές-8b+) και Dihedral Wall του Tommy Caldwell, για παράδειγμα. Οι ταλαντούχοι Βάσκοι αναρριχητές, δούλε-

ψαν για δύο μήνες στις σχοινιές της διαδρομής, πριν πετύχουν την πολυπόθητη red point ανάβαση μόλις σε 8 ώρες. Οι πρώτες 4 σχοινιές, «πάνε» στο 8a+, 8a, 8a και 7a αντίστοιχα, αλλά η 5η και σκληρότερη, βγάζει 37 μέτρα σκληρής ατμοσφαιρικής αναρρίχησης, με πιθανότητες για πτώση που ξεπερνά τα 20 μέτρα. Να σημειώσουμε, ότι είναι η 5η big wall γραμμή, που ελευθερώνουν οι αδελφοί Ρου, στο Naranjo de Bulnes.

Ο Iker Ρου στη σχοινιά crux (8c+/9a) της Orbayu.

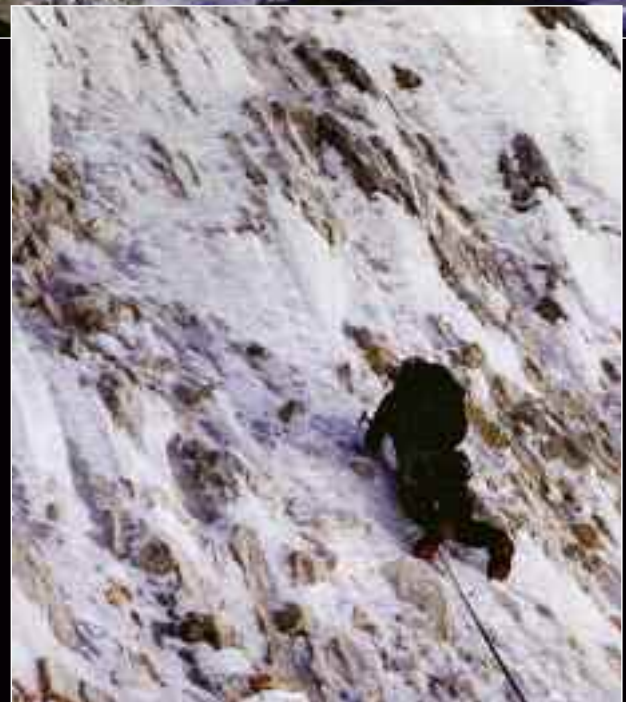

Tien Shan - Xuelian Feng

Μιλώντας για τις σημαντικές τεχνικές αναβάσεις, στα Ιμαλάια το 2009, αξίζει να αναφέρουμε την προσπάθεια μιας ομάδας Αμερικανών και ενός Σκωτσέζου, που το καλοκαίρι βρέθηκαν στη νέα terra ignota του Αλπινισμού, τα απομονωμένα και σκληρά βουνά του συγκροτήματος του Tien Shan (Κίνα). Ο Bruce Normand (που το 2007, έγινε ο πρώτος Σκωτσέζος που «έκανε» K2) είχε βρεθεί το 2008 στη Βόρεια πλευρά του Xuelian Massif, ακριβώς πάνω από τα σύνορα με τις διάσημες κορυφές του Kyrgyzstan (Pobeda και Khan Tengri) και είχε διαπισώσει τις τεράστιες δυνατότητες που προσφέρει η περιοχή για μεγάλες πρώτες αλπικές διαδρομές, σε ορθοπλαγιές μεγάλης σοβαρότητας και αισθητικής. Σε μια από αυτές, παρέα με τους Αμερικανούς Jed Brown και Kyle Dempster, κατόρθωσαν να ανοίξουν μια νέα γραμμή κορυφαίου επιπέδου, την White Jade Heist. Η διαδρομή «χαράζει» τη Βόρεια ορθοπλαγιά του Xuelian Feng, «μέσα» από ένα θεαματικό και απότομο Buttress, που προσφέρει 2650 μέτρα αναρρίχησης σε μεικτό έδαφος. Οι τεχνικές δυσκολίες γυρόφερναν το M5 και W1 5!! αλλά τα δύσκολα, ήταν τα μεγάλα και ψυχοφθόρα run out, οι δυσκολίες στην ασφάλιση και τα συνεχή και εκνευριστικά κύματα spindrift, που τους «συνόδευσαν» με συνέπεια σε όλη τη διάρκεια της 4ήμερης προσπάθειάς τους. Μια ακόμη μέρα τους βρήκε στην κατάβαση, από τη μακριά απαιτητική Δυτική Κόψη.

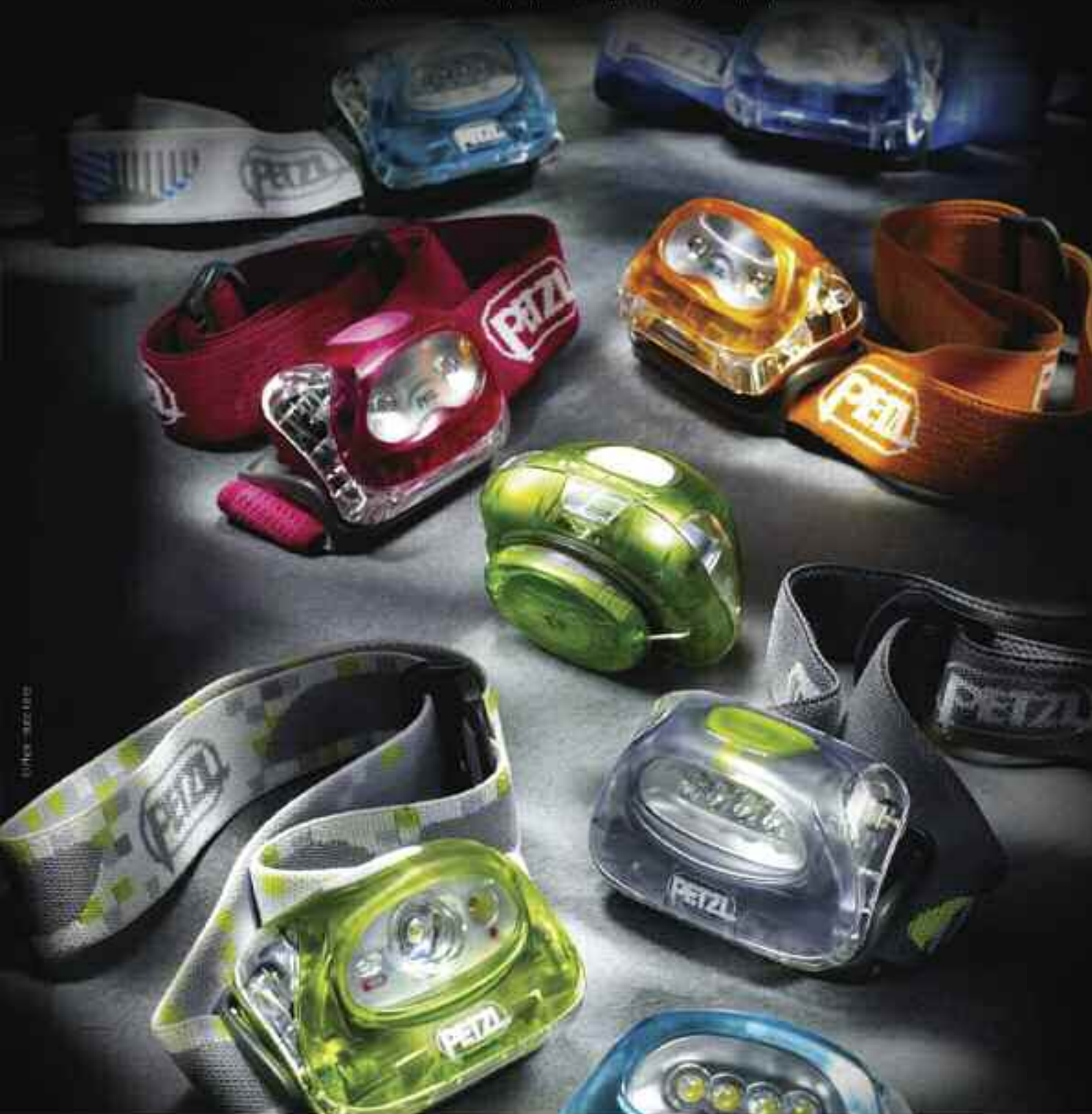
Επάνω. Ο Jed Brown στη Δυτική κόψη του Xuelian Feng. Πίσω του η τεράστια μεικτή βορεινή ορθοπλαγιά που ανοίχτηκε η Great White Jade Heist.

Κάτω. Ο Jed Brown στον λεπτό πάγο της Great White Jade Heist.

Τώρα ακόμα περισσότερο φώς! Μόνο το όνομα δεν άλλαξε στην νέα σειρά φακών κεφαλής ΤΙΚΚΑ – ΖΙΡΚΑ

Νέα υψηλής απόδοσης LED / 3 διαφορετικά προγράμματα λευκού φωτισμού / 2 διαφορετικά προγράμματα κόκκινου φωτισμού / Νέοι ευριγώνιοι φακοί που επιτρέπουν επίθεση ή διάχυση της δέσμης φωτός / Ενδεικτική λυχνία μπαταρίας / Εργονομική σχεδίαση / Καιμπί επιλογής πολλαπλών προγραμμάτων / Εύχρηστη θήκη μπαταρίας

RESOUL
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑ

Κεντρική Διεύθυνση: Α. Πατισίου 1934, Αγρόσι Αττικής — Τηλ: 210 6200731 - 210 6208388 www.resoul.gr